съхора, а днесъ ~~се не виждам~~ нѣмаше жива душа. Чии се сѣдѣхме предъ голѣмъ високъ стѣлпъ.

— Виждишъ ли тоя стѣлпъ? попита Христо. Азъ кимнахъ утвърдително съ глава.

— На тоя стѣлпъ преди нѣколко години висеше убѣсенъ моятъ нещастенъ баща; той стана жертва на гнусна чорбаджийска интрига; тия изѣдници, тия паразити се бояха отъ всичко честно. Сѣпнидъ орудия на тая тѣлна пасмина, на тия изроди земнаго ада, за единъ ~~грошъ~~ кѣшай хлѣбъ, за една счупена пара, казъ кръвоядни жени, се спущаха върхъ нещастната жертва, осѫдена на смъртъ по наивнотворда на нѣкой бездушенъ чорбаджия, когато тѣ е пречалъ нѣщо. Горе тому, който се осмѣли да дигне високо справедливия гласъ противъ тия кръвопийци: — не минуема смъртъ го чака! Ти твърдѣ добрѣ знаешъ, че азъ съмъ осѫденъ отъ тия изверги на смъртъ. Въ убѣсения баща ми, отъ затрити, молча майка,..... но справедливий мой гнѣвъ ще ли поспрѣ? азъ съмъ се кѣлъ, и тука се кѣна пакъ, че ще ги преслѣдвамъ, ще отмъстѣ ~~вамъ~~ дѣлга отъ тѣхъ..... азъ мисля, че ще ~~направя~~ извръша добро дѣло.... ~~отъ~~ съмъ зовнанъ вече. Годинъ Богъ ~~сами~~ море да ме осѫди за Това."

Той мълчаше, но погледъ му говорѣше много усилно; тѣ горѣхме съ нѣкакъвъ злокобенъ огнъ; пронитъ му ~~сини~~ се дигаше на гръдъ и сърцето му силно тупреше. Никога не бѣхъ го виждалъ толкова строменъ.

Азъ не знаехъ, какво ще правя той, почакахъ съ нетърпѣние сѣдѣнъ малко той пакъ ме хвана за ръката и ме потегли. Скоро ~~ние~~ излѣзохме на края на града. Дунавъ весело гръмеше, и тукъ цѣ ~~ръмеше~~, какъ въ града, мирни тишина. Ние пакъ се спрѣхме. Тозъ пѫтъ азъ неволно трѣпнахъ. Христо разгърна изкрайнака, предъ който бѣхме се затрили страшна картина се отвори предъ очитѣ ми.